

ŠKOLA NÁS MÁ PRIPRAVIŤ NA ŽIVOT, NIE O ŽIVOT

Ako nesmierne, niekedy až chorobne, poctivá študentka gymnázia sa s touto témou veľmi stotožňujem. Keď mi niektorí moji známi hovoria, ako popri škole stíhajú dve práce, všetky svoje hobbies, vyjsť si von s kamarátmi a ešte všeličo iné, zdá sa mi to až nadprirodzené a vtedy pociťujem akúsi závišť.

Odkedy som nastúpila na gymnázium, zmenilo sa toho veľa ale hlavne moje organizovanie dňa, či je to pracovný deň alebo víkend - všetko sa točí okolo školy a domácej prípravy. Po roku som sa musela vzdať svojho koníčka, ktorému som venovala najviac času zo všetkých - ZUŠ-ku. Inokedy som za mesiac zhltna aj tri knihy, teraz jediné čo mi čas umožňuje vziať do rúk je Remarque, Hugo či Shakespeare, ktorí ma mimochodom vôbec nezaujímajú. Von chodím iba v piatky (lebo na soboty sa, chválaboju, zatiaľ netreba nič učiť) a to tiež s tými istými osobami. O spoznávaní nových ľudí a nečakaných dobrodružstvách ani nehovorím. Rodinné výlety a návštevy sa plánujú podľa toho, ktorým mojím pedagógom kedy a ako veľmi švihne. Skrátka, musela som sa do veľkej miery vzdať voľného času. A môžem s istotou povedať, že nie som jediná. Má celá tá škola až takú cenu? Samozrejme, nie je to úplne tragické. Našla som spôsob, ako si menežovať čas, ale stále nemám toľko času na seba a na veci, ktoré by som chcela robiť, koľko by som chcela mať.

Táto téma sa týka nielen stredoškolákov, ale aj dospelých študentov. Doba sa rýchlo mení, každá generácia je čoraz múdrejšia a očakáva sa od nej viac. Dnes ak nemáte pred menom aspoň tri písmenká, len ťažko si vás niekto všimne, ocení a dá prácu, z ktorej platu sa užijete. Mladí ľudia, ktorí by si mali užívať dozvuky mladosti, cestovať, venovať sa sebe, známym a blízkym a zakladať si rodiny sedia nad skriptami, píšú rigorózky a bohviečo ešte, len aby sa uplatnili v dnešnom svete práce.

Škola nás má pripraviť na život. Áno, má, ale ktorý život to máme na mysli? Ten, v ktorom sme bez titulu nikto alebo ten ozajstný, na ktorý sa fakticky zabúda? Akademické poznatky sú síce dôležité, ale až do takého rozsahu? Už počujem, ako zo všetkých strán na mňa učiteľia kričia: "To je všeobecná inteligencia!" Ja netvrdím opak a ani to, že o vzdelanie nemám záujem. Ale keď nás má pripraviť na život, tak aj na ten neprofesijný! Akademickú výučbu zostručniť a vyučovať aj praktické predmety, ktoré boli ešte v minulom storočí realitou napr. pestovateľské a technické práce, varenie a šitie atď. Keď už prichádzam "o život", nech mi ho to, kvôli čomu oň prichádzam, do adekvátnej miery vynahradí. Skutočne, neviem si predstaviť ako mi vedomosti o škriepkach pápeža s panovníkmi pomôžu navariť obed, exponenciálne funkcie poskladať nábytok z Ikea alebo projekt z UKL zorientovať sa v účtoch a zaplatiť SIPO.

Aby ste od tejto práce neodchádzali s pohoršením nad zvrátenými názormi dnešnej generácie, musím úprimne povedať, že školy, a najmä tá moja, odvádzajú vynikajúcu prácu v príprave mladých ľudí na vyššie štúdium a nakoniec aj na ten tzv. "život". Aj tak treba, podľa mňa, sa na to pozrieť z iného uhla a myslieť aj na čas, zdravie a životy žiakov. Viem, že v dnešnej dobe je to takmer nemožné, všetko ide ako hodinky a v zabehaných koľajách. Pochybujem, že akákoľvek rozbehnutá krajina s relatívne fungujúcim systémom, asi okrem Číny, by vedela niečo v tomto smere zmeniť o 180 stupňov.